

den højtærede Finansminister i Gaar har taget Afstand fra, nemlig den, at det ærede Medlem tilraadede os at søge at komme fremad ad den samme Vej, som man i de forrige Samlinger havde fulgt for at komme til en Afgørelse af, hvorfra Statens Erstatning for de store Ofre, der ville fremkomme, hvad enten man kom til en Overføring af Skatterne eller til en Ophævelse af Skatterne, skulde komme, og det ærede Medlem udtrykte det saaledes, at man skulde fortsætte ad den Vej, som der har været Enighed om at følge tidligere. Det er det, jeg paastaar, er en fuldstændig Fejltagelse af det ærede Medlem. Den Vej, der tidligere har været fulgt i Enighed, gælder kun Indkomstskatten, og hvad den derom naaede Enighed angaar, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at der er et Hovedpunkt, hvor der har været den mest bestemte Enighed tidligere mellem de to Ting, saa det er altsaa urigtigt at sige, at man skal fortsætte ad den Vej, man tidligere var slaaet ind paa, fordi man havde været godt enig tidligere under Vejs. Men det gælder jo langt mere om Formueskatten; thi der har jo været en ligefrem Uenighed om selve Skatten, det ene Ting har villet have Formueskatten, det andet Ting har ikke villet have Formueskatten; der er altsaa en saa absolut Uenighed, som vel kan tænkes, paa det Punkt. Jeg ser ikke rettere, end at den højtærede Regering har gjort vel i at søge at finde en Vej, som man ikke tidligere forgæves havde fulgt, for at komme overens, og det har den højtærede Regering gjort ved i Stedet for Indkomstskat og Formueskat i gammel Stil at foreslaa en Indtægtkildebeskatning. Det forekommer mig, at det er ganske naturligt, at den ærede Regering har gjort det. Det er meget fornuftigt, at den ærede Regering har gjort det, og jeg vil i meget høj Grad beklage, om man ikke vedblivende følger den Vej nu, thi efter min Overbevisning er det en Vej, der lettere fører til rimelige og fornuftige Resultater end Forsøgene paa at gaa videre frem ad den Vej, hvor alle Overenskomster tidligere ere mislykkede.

Der er et andet Punkt, som det ærede 10de kongevalgte Medlem kom ind paa, og det var en Oversigt over, hvorledes de gamle Hartkornsejere vilde befinde sig med Hensyn til Skatteforholdene, naar Flertallets Forslag blev til gældende Ret, og det ærede Medlem kom da til det for mig saa aldeles overraskende Resultat, at de gamle Hartkornsejere vilde kunne vinde noget som en 4—5 Kr. pr. Td. Hartkorn. Det

var et for mig saa aldeles overraskende Resultat, og først senere ved at se nøjere paa Sagen er jeg kommen til det Resultat, at det ærede Medlem ganske rolig har regnet med som fremtidig Byrde paa Jorden som Grundskat, og altsaa hvilende paa Hartkornet, de 0,8 pro mille af Skatten. Men den har aldeles ikke noget med Grundskatten at gøre, den har alene med Formueskatten at gøre. Disse 0,8 pro mille kunne altsaa slet ikke lægges til ved en Sammenligning mellem de Grundskatter, der tidligere have ligget paa Jorden, og hvad Grundskat der vil komme til at ligge paa Jorden for Fremtiden. Udelader man saa, som ret er, Hensynet til Formueskatten, vil det jo straks vise sig, at, medens den gamle Hartkornskat, naar man selvfølgelig regner Gammelskatten med, fordelt jævnt over Hartkornet, efter en Angivelse, som stammer fra den højtærede Finansminister, nu udgør paa Jorden i Gennemsnit 17 Kr. 90 Øre, saa vil, naar man regner den ny Ejendomsværdi til de 2,437 Millioner — det vil sige Landejendommenes Værdi — som findes angivne i Betænkningen, saa ville de 1,2 pro mille jo udgøre som Skattebeløb 2,924,000 Kr., hvilket er ligt med 7 Kr. 80 Øre pr. Td. Hartkorn efter den sædvanlige Antagelse af 375,000 Tdr. Hartkorn. Forskellen bliver altsaa den, at, medens Hartkornet hidtil har betalt i Gennemsnit 17 Kr. 90 Øre, vil det komme til at betale som Ejendomsskyld 7 Kr. 80 Øre. Forskellen er altsaa 10 Kr. 10 Øre pr. Td. Hartkorn rent og klart som Grundskat. Vilde man nu tage Formueskatten med i Betragtning, som kommer til at ligge paa Landejendomsbesidderne som saadanne, og man saa gaar ud fra den samme Ejendomsværdi, som jeg angav, de 2437 Millioner, saa blive jo de 0,8 pro mille af dem et Beløb af 1,950,000 Kr. Men da Ejeren jo kun betaler af den Del af denne Værdi, som han selv ejer, er det altsaa kun i det desværre sjældent forekommende Undtagelsestilfælde, at en Mand ejer sin Ejendom gældfrit, at man er berettiget til at sige, at han betaler fuldt ud, at han foruden de 1,2 pro mille i Grundskat tillige maa betale de 0,8 pro mille som Formueskat. I det modsatte Tilfælde, at han skylder — og det er desværre hyppigt Tilfældet efter min Erfaring — lige saa meget, som Ejendommen er værd, betaler han aldeles intet i Formueskat, og saa bliver altsaa Netto-Fortjenesten for ham, den gældbundne Mand, lige ud 10,10 Kr. pr. Td. Hartkorn. Det er klart. Vil man spørge, hvorledes det vil stille sig i